

יורד, שנדבק בזה בכל הקדשות שלמעלה, כשנתנה מחצית השקל, שהם מעות של כספים שנקשרו זה בזה.

ועל פן הקטרת לבטל את הדין ולבטל מגפה, משום שקושר אותה במקום של זה. ובא ראה, הקטרת וכל הקרבנות שמקריבים, באים ממחצית השקל הזו שנותן כל אחד ואחד מישראל, ואז תרומת ה' ודאי.

בא וראה, כתוב (משלי טו) עטרת תפארת שיבה כו'. עטרת - זו תרומת ה', שהיא עטרת תפארת. משום שהרי תורה שבעל פה מעטרת את התורה שבכתב, משום שהיא מקום הגלוי, לגלות סתריה ולפרש את תקונייה על יד העטרת, שהיא המראה, שכלם מתגלים בזה. ואם תאמר, איך מתגלים בזה? במקום שהוא שנקרא דר"ף צדק"ה. ומי היא דר"ף צדקה? זהו זה שמאיר לה, ואז תמצא ודאי אור תורה שבכתב.

ועל זה נקראת תרומת ה', ודאי תרומת, שמרים דגלו על הכל, שהוא שכתוב בו (תהלים מח) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. מתי הוא גדול ומתעטר בעטרוותיו? בעיר אלהינו. ואז אורו של עתיק הימים מאיר בועיר אנפין, ומתעטר פדי להדבק בקריה הקדושה. זהו שכתוב עטרת תפארת שיבה בדר"ף צדקה תמצא. ומשפיע לאותו מקום שנקרא (שהוא דר"ף) צדקה, ומאיר הלכן לאדם.

ומאירים ממנו ששים גבורים ושנים עשר שבטים. משום כך, ששים עשרון בכלי אחד נכללים, שכלם מצד אחד. ושנים עשר אין נכללים עמהם, שהם יונקים נוף האילן, זהו שכתוב זה יתנו, ודאי יתנו לכל, לענפים שסוכבים את האילן. ועל פן כל האמות

אתייהיב מחצית השקל, דאיהו מעין דכספין, דאתקשרו דא בדא.

ועל דא קטרת לבטלא דינא, ולבטלא מותנא, בגין דקשיר לה באתרא דזה. ותא חזי, קטרת וכל קרבנין דמקרבין, מהאי מחצית השקל אתי, דיהיב כל חד וחד מישראל, וכדין תרומת ה' ודאי.

תא חזי, (משלי טו לא) פתיב עטרת תפארת שיבה וכו'. עטרת, דא תרומת ה', דאיהי עטרת תפארת. בגין דהא תורה שבעל פה, מעטרא לתורה שבכתב, בגין דאיהי אתרא דאתגלייא, לגלויי סתרהא, ולפרושי תיקונין דילה, על ידא דעטרת, דאיהי מראה, דכלהו אתגליין בזה. וכי תימא היאך אתגליין בזה. בההוא אתר דאקרי דר"ף צדק"ה. ומאן איהו דר"ף צדקה. דא זה דאנהיר לה. וכדין תמצא ודאי נהירו תורה שבכתב.

ועל דא תרומת ה' איקרי, תרומת ודאי, דארים דגליה על פולא, ההוא דכתיב, ביה, (תהלים מח ב) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. אימתי איהו גדול ואתעטר בעטרוי, בעיר אלהינו. וכדין, נהירו דעתיק יומין נהיר בועיר אנפין, ואתעטר בגין לאתדבקה בקרתא קדישא. הדא הוא דכתיב, עטרת תפארת שיבה בדר"ף צדקה תמצא. ונגיד ליהוא אתרא דאקרי (ראיהו דר"ף) צדקה, ואנהיר חוורא לסומקא.

ונחרין מגיה שתין גבורין, ותריין עשר שבטין. בגין כך ששים עשרון בכלי אחד נכללין, דכלהו מסטרא חד. ותריין עשר לא אתפללן עמהון, דאינון ינקין נופא דאילנא, הדא הוא דכתיב, זה יתנו, ודאי יתנו לכולא, לענפי דסחרני אילנא. ועל דא האילן, זהו שכתוב זה יתנו, ודאי יתנו לכל, לענפים שסוכבים את האילן. ועל פן כל האמות